

НІМИЙ ГУМОР У ЧОРНО-БІЛИХ ТОНАХ

Не секрет, що чорно-біле зображення виглядає виразніше, ніж кольорове. Відсутність фарб (останні дійсно відволікають сприйняття від суті того, що відбувається) виділяє риси обличчя, виразніше передає міміку і жести, а також підкреслює деталі навколишнього оточення. ...

Гумор. ... У всі часи, а тим більш в нашу непросту добу, він здатний захистити психіку людини від тотального руйнування всеосяжним негативом за допомогою легкості та невимушеності, жвавості і доброзичливості. До афористичного вислову «Краса врятує світ», на моє глибоке переконання, однозначно варто додати наступну фразу «[краса] а разом з нею і гумор!»

Музика. ... Унікальний вид мистецтва завдяки супер-можливості висловлювати те, що слову сказати не під силу! Музика допомагає поглибити враження, розкрити емоційний стан, відтінити головне від другорядного. Не дивно, що в епоху німого кіно прокат безмовних фільмів відбувався під виразний акомпанемент піаніста – тапера. Показово, що традиція кіносеансу німого кіно під супровід імпровізації музиканта жива і донині!

7 квітня в театраль-но-концертному центрі міста Харкова відбувся показ кінострічки початку ХХ століття. На сцені екран, біля нього рояль, за яким невимушено сидить тапер Артур Левиненко. Глядацька зала завмерла в очікуванні дива – ефект «Вау!» від німого кіно у сучасних глядачів, як виявилось згодом, анітрохи не менше, ніж у перших відвідувачів кінотеатру столітньої давнини. Ще б пак – на білому екрані з'явився образ видатного німого – сера Чарлі Чапліна, який впродовж вечора на очах публіки розкрив калейдоскоп різноманітних амплуа – офіціант, бродяга, поліцейський, проявив різні алегоричні іпостасі – веселун-балагур, ловелас-пройдисвіт, відважний правоохоронець і, нарешті, люблячий чоловік. Величезний талант і видатна майстерність Актора навіть крізь століття здатні приносити радість, заряджати (точніше буде сказати – заражати!) «хронічним» оптимізмом – найдієвішим лікарським засобом!

Композиція минулого вечора була побудована за принципом *crescendo* – поступовому нагнітання емоційної напруги від кадру до кадру на екрані відповідала гра тапера, що співзвучно входив в кураж від такту до такту. Іронія переходила в сарказм, а потім і в гротеск. *Piano* змінювалося *forte*, *legato* переходило в *staccato*, споглядальні мелодії-медитації миттєво скипали вихором активних дій. Показово, що «допоміжним» звуковим супроводом кінопоказу був сміх наймолодших представників глядацької аудиторії. Їх безпосередній і наївний відгук – до пари екранному гумору – остаточно доповнював картину і сприймався цілком доречно. Власне, в продовж двох годин кіносеансу кінозал цілком складався з дітей – фізичних молодиків з оголеною реакцією, і «прихованих» (тобто дорослих), чий внутрішній гомеричний регіт читався по виразу обличчя і неймовірно теплій аурі, що виділялася практично кожною людиною після закінчення кінопоказу. «Вважаю, що зможу дивитися таке кіно щовечора!» – емоційно скандував

один з глядачів по завершенні сеансу. «Ще зранку я і уявити не міг, що гумор може бути німим!» – висловив своє враження інший гість. «Мамо! Я люблю Чарлі Чапліна!» – радісно вигукнула маленька дівчинка, виходячи в фойє.

Таким чином прохолодний весняний вечір був зігрітий гумором, чарівністю і харизмою великого актора під влучний музичний супровід тапера і щирі посмішки а також сміх глядачів. На очах публіки сталося диво – чорно-білі клавіші емоційно розмалювали чорно-білі кадри!